

Razotkrivanje zmije



tokom pohoda na
Hanan

Adrian Ebens

*Adrian Ebens
1992*

Naslov originala:
Serpent Revealed in Canan Conquest
by Adrian Ebens

Razotkrivanje zmije tokom pohoda na Hanan

prevod i obrada:
Maranatha Media rs

www.maranathamedia.rs

Sadržaj

Suočavanje sa realnošću	3
Kritično pitanje sa kojim se svako mora suočiti	4
Sotonino netačno predstavljanje Boga	6
Božji prvobitni plan za osvajanje Hanana	7
Izraelov strah od Boga	8
Ključan momenat sa Amalikom	9
Nasleđen mač	10
40 godina kasnije	13
Izrael se zavetuje	15
Mojsije u neposlušnosti udara stenu	15
Bog daje Izraelu ono šta je želeo	17
Oslobađanje idola zvanog strah	19
Sud bez milosti	20
Zračci slave	22
Posmatranje Boga u svetlosti Hrista	24

Suočavanje sa realnošću

5. Mojsijeva 2:34 "I uzemosmo tada sve gradove njegove, i pobismo ljude po svim tim gradovima, i žene i decu, ne ostavismo živog nijednog."

Teško je pročitati ovakve stihove iz Pisma, a da kroz našu dušu ne prođe jeza užasa. Iako neki pronalaze načine kako da opravdaju ubijanje muškaraca koji su bili ratnici, nemoguće je zamisliti sliku izraelskog vojnika sa detetom nabijenim na vrh njegovog mača. Ne znam za vas, ali u meni to budi osećanje krajnje odvratnosti. Ono što čini stvar mnogo gorom je da deluje da Biblija, ne samo da dozvoljava ovakve postupke, već zapoveda da oni budu sprovedeni.

5. Mojsijeva 7:2 "I preda ih Gospod Bog tvoj tebi, i ti ih razbiješ, potri ih [odvojenost, zabrana], ne hvataj s njima vere, niti se smiluj na njih."

Isus Navin 11:12 "I sve gradove onih careva i sve careve njihove uze Isus i iseče ih oštirim mačem i pobi ih, kao što beše zapovedio Mojsije sluga Gospodnji."

Isus Navin 10:40 "Tako pobi Isus svu zemlju, gore i južnu stranu i ravnice i doline, i sve careve njihove; ne ostavi nijednog živog, nego sve duše žive zgubi, kao što beše zapovedio Gospod Bog Izrailjev."

Postoji prigovor koji kaže da je fraza "potri ih" ili ono šta je poznato kao "zabrana" možda pogrešno shvaćeno zbog sledećeg: ako je neka grupa ljudi trebala da bude potpuno izbrisana sa mape, koji bi onda bio smisao davanja zapovesti protiv sklapanja međusobnih brakova?

5. Mojsijeva 7:2-4 "I preda ih Gospod Bog tvoj tebi, i ti ih razbiješ, potri ih [odvojenost, zabrana], ne hvataj s njima vere, niti se smiluj na njih. **Niti se prijatelji s njima; kćeri svoje ne daj za sina njihovog, niti kćeri njihove uzimaj za sina svog.** Jer bi otpadila sina tvog od mene, i služio bi bogovima drugim, te bi se razgnevio Gospod na vas i potro vas brzo."

Ova prividna kontradiktornost bi mogla biti rešena na sledeći način: Izraelu je bilo zapovedeno da objavi mir gradu i ako bi taj mir bio sklopljen, tada je taj grad trebao plaćati danak Izraelu, a njihovi idoli i sistem obožavanja idola je trebao biti uništen.

5. Mojsijeva 20:10-11 "Kad dođeš pod koji grad da ga biješ, prvo ga ponudi mirom. Ako ti odgovori mirom i otvori ti vrata, sav narod koji se nađe u njemu neka ti plaća danak i bude ti pokoran."

5. Mojsijeva 7:5 "Nego im ovo učinite: oltare njihove raskopajte, i likove njihove polomite, lugove njihove isecite, i rezane bogove njihove ognjem spalite."

Međutim, čak i ako dozvolimo ovo, i dalje smo jako daleko od Isusovih učenja.

Matej 26:52 "Tada reče mu Isus: Vрати nož svoj na mesto njegovo; jer svi koji se maše za nož od noža će izginuti."

Luka 9:54-56 "A kad videše učenici Njegovi, Jakov i Jovan, rekoše: Gospode! Hoćeš li da kažemo da oganj siđe s neba i da ih istrebi kao i Ilija što učini? A On okrenuvši se zapreti im i reče: Ne znate kakvog ste vi duha; Jer Sin čovečiji nije došao da pogubi duše čovečije nego da sačuva. I otidoše u drugo selo."

Kritično pitanje sa kojima se svako mora suočiti

Ne bi trebalo da nas čudi da problem razumevanja Božjeg karaktera mora obuhvatiti i rvanje uma koje je prikazano u rvanju Jakova sa Anđelom. Jakov nije mogao raspoznati identitet Onoga s kime se rvao. On je mislio da je Anđeo njegov neprijatelj koji je bio poslat da ga uništi, ali to je zapravo bio Njegov Spasitelj koji ga voli i koji je bio poslat da ga spasi.

"Jakov je te noći bio upravo sa Hristom. Hristos je bio taj sa kime se on rvao i koga uporno nije hteo pustiti sve dok ga ne bude blagoslovio." Duh proroštva, 1. tom, 119. str. orig. 1. pasus.

Postoji samo jedan razlog zašto je Jakov izdržao u toj borbi sa Hristom.

"Sotona je optuživao Jakova pred Božjim anđelima tvrdeći da ima pravo da ga uništi zbog njegovog greha; on je uticao na Isava da krene na svog brata; u dugoj noći patrijarhove borbe, on se trudio da mu nametne osećanje krivice da bi ga obeshrabrio i naveo da izgubi poverenje u Boga. Kada se Jakov u svojoj mucij uхватиo za Anđela, kada je sa suzama u očima zavapio k Njemu; da bi ispitao njegovu veru, nebeski Vesnik ga je podsetio na greh

i pokušao da se odvoji od njega. Jakov međutim nije dozvolio da bude odbačen. **Znao je da je Bog milostiv, pa se oslonio na Njegovu milost.** Ukazao je na svoje pokajanje i tražio da bude izbavljen. Dok je razmatrao svoj život, skoro je počeo da očajava, ali se čvrsto uhvatio za Anđela i usrdno i bolno vapio sve dok njegova molitva nije bila uslišena.

Takvo će biti iskustvo i Božje dece u njihovoj konačnoj borbi sa silama zla. Bog će proveriti njihovu veru, izdržljivost, njihovo poverenje u Njegovu silu da ih izbavi. Sotona će pokušavati da ih uplaši namećući im misao da je njihov slučaj beznadežan; da su njihovi gresi suviše veliki da bi mogli biti oprošteni. Oni će biti duboko svesni svojih nedostataka pa će, razmatrajući svoj život, skoro izgubiti nadu. **Ali, sećajući se veličine Božje milosti, i svog iskrenog pokajanja, oni će se pozvati na Njegova obećanja koja je preko Hrista dao bespomoćnim pokajnicima.** Njihova vera neće oslabiti zato što njihove molitve neće biti odmah uslišene. Oni će se uhvatiti za Božju snagu kao što se Jakov uhvatio za Anđela i njihova duša će govoriti: "Neću Te pustiti dok me ne blagosloviš!" Patrijarsi i proroci, 201-202. str. orig.

Jedino oni koji se čvrsto budu držali shvatanja da je naš Bog milostiv će imati smelosti da istraju sve dok ne budu primili Hristov blagoslov baš kao i Jakov. Ovaj prividan sukob koji se pojavljuje u pričama iz Starog zaveta u odnosu na Hristove reči iz Novog zaveta otvara vrata našeg uma za seme koje sotona seje da Bog nije milostiv. Suočavamo se sa prividnom kontradiktornošću čiji će jedini rezultat biti još duže rvanje sa našim Spasiteljem ako nismo spoznali da je naš Otac milostiv i da možemo imati poverenja u Njegovu milost. Ozlojeđenost koja postoji u duši će se ispoljiti prilikom čitanja ovih priča. Ljudi kao što su Ričard Dokins, Stiven Fraj i drugi pružaju dokaz o ovom ljutom semenu rođenom zahvaljujući laži čiji je začetnik sotona. Rezultat laži koja prikazuje Boga kao nemilosrdnog diktatora je pogubljenje Boga tako što ljudi prekinu da veruju da Bog uopšte postoji.

Suprotno ovome, neki ljudi su brzi u branjenju Božjeg karaktera kao milostivog, tako što učenjima Reči Božje, kao što je i majka Eva učinila, dodaju dodatne stvari. Neki podlegnu obmani u obliku univerzalizma koji naučava da će svako biti spasen. Drugi su izrazitije kritički nastrojani i kad je reč o Starom zavetu oni mu pripisiju da su ljudi "činili najbolje što su mogli u tom tre-

nutku". U svakom slučaju, poverenje u doslovno čitanje Pisma je narušeno, a zmiji je dozvoljeno da svojim namotajima obmane zadavi dušu.

Sotonino netačno predstavljanje Boga

Sotona je od početka pogrešno predstavljao Božji karakter.

"Poimanje Božjeg naroda je bilo zaslepljeno, jer je sotona pogrešno predstavio Božji karakter. Naš dobar i milostivi Gospod je bio predstavljen ljudima zaodenu u sotonine osobine, a ljudi i žene koji su tražili istinu su toliko dugo imali pogrešnu sliku o Bogu da je teško odagnati oblak koji zamagljuje Njegovu slavu kako je ne bi mogli videti." 1. sveska Odabranih poruka, 355. str. orig.

Sotona je od samog početka imao plan da Boga zaodene u svoje osobine kako bi Ga ljudi odbacili. U ubijanjima žene i dece tokom Francuske revolucije vidimo sotonino delo.

"U Arasu su zatvorenicima uskratili i okrutnu milost brze smrti. Uzduž reke Loare, od Somura do mora, velika jata vrana i jastrebova slavila su gozbu nad golim leševima isprepletenim u položajima koji su ulivali odvratnost. **Nikakva milost se nije ukazivala ni prema polu ni prema starosnom dobu.** Broj sedamnaestogodišnjih mladića i devojaka koje je ova okrutna vlast pogubila se penjao na stotine. **Jakobinci su bacali na koplja bebe koje su otrgli sa majčinih grudi.**" U kratkom razdoblju od deset godina poginulo je hiljade i hiljade ljudskih bića.

Sve je to bilo upravo onako kako je sotona hteo; on je vekovima težio da to postigne. Njegova taktika, od početka do kraja, zasniva se na prevari, a njegova je nepromenljiva namera da svali ljudsku porodicu u najveću bedu, da osramoti i oskrvni delo Božje, da osujeti Njegove namere milosti i ljubavi i da tako izazove žalost na nebu. **Zatim, pomoću svojih podlih prevara zaslepljuje um ljudi i dovodi ih dotle da zlo koje je posledica njegovog rada, on pripisuje Bogu kao da je celokupna beda rezultat Stvoriteljevog plana.**" Velika borba, 283-284. str. orig.

Sotona je taj koji inspiriše čovečanstvo na nemilosrdni pokolj neobazirući se pritom ni na pol ni na godine. Umeće kako da Pismo čitamo verno bez

iskrivljavanja kako bi razotkrili ovu realnost predstavlja veliki test. Ako smo ozbiljni, naš Spasitelj će nam ponekad delovati kao naš neprijatelj koji želi da nam naudi, ali ako smo spoznali Božju milost, istrajaćemo sve dok ne budemo primili blagoslov. Duboko sam ubeđen da će propust da ispravno shvatimo karakter našeg Boga dopustiti sotoni da trijumfuje nad onima koji se nikad nisu potrudili da otkriju istinu. Moramo znati istinu o karakteru našeg Oca. To delo je izuzetno hitno delo ako želimo biti zapečaćeni tokom izlivanja poznog dažda. Kao što je sotonino prvo delo bilo da pogrešno predstavi Božji karakter, tako će poslednja poruka objavljena svetu predstavljati otkrivenje karaktera Njegove ljubavi.

"Tama pogrešnih zamisli o Bogu obavija ovaj svet. Ljudi više ne poznaju pravi Božji karakter. Oni su ga pogrešno shvatili i pogrešno protumačili. Upravo u to vreme treba da se objavi božanska poruka, poruka koja prosvetljuje svojim uticajem, poruka koja ima spasonosnu moć. Istinu o Božjem karakteru treba objaviti. Tamu ovoga sveta treba da razagna svetlost Njegove slave, svetlost Njegove dobrote, milosti i istine.

To je delo koje opisuje prorok Isaija kada piše: "...Jerusalime, koji javljaš dobre glasove; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinim: Evo Boga vašeg. Evo, Gospod Bog ide na jakog, i mišica će Njegova ovladati njim; evo plata je njegova kod Njega i delo njegovo pred Njim." (Isaija 40:9-10)

Oni koji čekaju dolazak Ženika, treba da kažu ljudima: "Evo Boga vašega!" **Poslednji zraci milostive svetlosti, poslednja poruka milosti koju treba objaviti svetu, predstavlja otkrivenje Njegovog karaktera punog ljubavi.**" Hristove očigledne pouke, 415. str. orig.

Božji prvobitni plan za osvajanje Hanana

Kad je reč o osvajanju Hanana od strane Izraela, Gospod im je rekao kako će to biti ostvareno:

2. Mojsijeva 23:27-30 "Pustiću strah Svoj pred tobom, i uplašiću [nespokoj, zabrinutost, uznemirenost] svaki narod na koji dođeš, i obratiću k tebi pleći svih neprijatelja tvojih. Poslaću i stršljene pred tobom, da teraju Jeveje, Hananeje i Heteje ispred tebe.

Neću ih oterati ispred tebe za jednu godinu, da ne opusti zemlja i da se zverje poljsko ne namnoži na tebe. Pomalo ću ih odgoniti ispred tebe dokle se ne namnožiš i zauzmeš zemlju."

Upotreba mača ovde nije spomenuta. Izrael je pobjegao iz Egipta i gledao Egipćane pobeđene, a da mač nije bio upotrebljen niti jednom.

"Gospod im nikad nije zapovedio da ustanu i da ratuju. **Njegova namera nije bila da zemlju zadobiju ratovima**, već strogim poštovanjem Njegovih zapovesti." Patrijarsi i proroci, 392. str. orig.

"Kada su se Izraelci prvi put pripremali da uđu u Hanan, pohodvat je pratilo znatno manje poteškoća nego sada. Bog im je obećao, **ukoliko budu slušali Njegov glas, da će ići ispred njih i boriti se za njih; da će čak poslati stršljenje da proteraju stanovnike zemlje.**" Patrijarsi i proroci, 436. str. orig.

Izraelov strah od Boga

Izbavljajući ih iz Egipta, On je hteo da Ga Izrael upozna i da nauči da Mu veruje. Tokom življenja u Egiptu, Izraelci su bili okruženi duhom tiranije. Na osnovu primera da su se jevrejska deca bacala u reku i zbog svog teškog iskustva u Egiptu, mnogi su bili pod uticajem ideje da je Bog tiranin koji bi se u bilo kom trenutku mogao okrenuti protiv njih i pobiti ih. Vidimo ovaj strah izražen od samog početka:

2. Mojsijeva 14:11 "I rekoše Mojsiju: Zar ne beše grobova u Misiru, nego nas dovede da izginemo u pustinji? Šta učini, te nas izvede iz Misira."

Ovaj strah doseže unazad sve do edemskog vrta kada je sotona ubedio Adama da reči "zasigurno ćete umreti" označavaju da će Bog biti taj koji će doći da ih ubije.

1. Mojsijeva 3:10 "A on reče: Čuh glas Tvoj u vrtu, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih."

Izrael je svojim optužbama protiv Mojsija sakrio strah koji je imao zapravo od boga koga su zamislili u svojim umovima. Međutim, bilo je očigledno da Mojsije nije izveo narod zahvaljujući svojoj sili. Sotona je kušao ljude da misle da ih Bog želi ubiti u pustinji. Bilo je moguće da oni budu ovako kušani zato

što su imali pogrešno razumevanje Božjeg karaktera. Ovaj strah koji su Izraelci osećali je nastavio da raste:

2. Mojsijeva 16:3 "I rekoše im sinovi Izrailjevi: **Kamo da smo pomrli od ruke Gospodnje u zemlji misirskoj**, kad sedasmo kod lonaca s mesom i jeđasmo hleba izobila! Jer nas izvedoste u ovu pustinju da pomorite sav ovaj zbor glađu."

Izraelci su izrazili svoj strah od Boga i otvoreno rekli da bi radije voleli da su umrli od Božje ruke u Egiptu nego da trpe svoju tadašnju situaciju. Očigledno je da nisu verovali Bogu i da je sotona pomračio njihove umove kad je reč o Njegovom istinskom karakteru.

Ključan momenat sa Amalikom

Odmah u sledećoj glavi 2. Mojsijeve, Izraelci su još više ispoljili svoje izopačene ideje o Bogu:

2. Mojsijeva 17:3-4 "Ali narod beše onde žedan vode, te vikaše narod na Mojsija, i govoraše: Zašto si nas izveo iz Misira da nas i sinove naše i stoku našu pomoriš žeđu?"

Oni su nastavili prigovarati i optuživati Mojsija i stoga, zapravo Boga, da je želeo da ih ubije. Njihova idolopoklonička slika nasilnog boga je počela da prerasta u pretnje da će ubiti Mojsija. Posmatranjem lažne ideje o nasilnom bogu, oni su se promenili u to obličje i počeli su smišljati nasilna dela protiv čoveka koga je Bog upotrebio da ih spase iz Egipta.

Neprekidno gundanje, pritužbe i nepoverenje u Boga su Ga stavile u poziciju da je Njegova mogućnost da ih štiti bila manja. Oni su birali sotonu za svog gospodara i sotona je zahtevao mogućnost pristupa kako bi ih uništio. Vidimo sledeću vezu između pritužbi u vezi vode i napada Amaličana:

2. Mojsijeva 17:7-8 "A mesto ono prozva Masa i Meriva zato što se svađaše sinovi Izrailjevi i što kušaše Gospoda govoreći: Je li Gospod među nama ili nije? Ali dođe Amalik da se bije s Izrailjem u Rafidinu."

Gospod je proverio veru Svoga naroda, ali se on nije održao u iskušenju. Oni su gundali u vezi hrane, u vezi vode i žalili se na Mojsija. **Bog je, zbog njihovog neverovanja, dozvolio njihovim neprijateljima da zarate protiv njih** kako bi mogao pokazati

Svome narodu odakle potiče njegova snaga." Duh proroštva, 1. tom, 228-229. str. orig.

"Zbog neposlušnosti Izraela i udaljavanja od Boga, bilo je dozvoljeno da zapadaju u teške situacije i da ih snalaze nedaće; njihovim neprijateljima je bilo dozvoljeno da ratuju protiv njih kako bi ih to učinilo poniznijima i navelo da traže Boga u svojim nevoljama i opasnostima." 2. sveska Svedočanstava za zajednicu, 106. str. orig.

Guđanje Izraelaca je otvorilo vrata da sotona pokrene Amalićane da ih napadnu. Ovo se ne bi desilo da je Izrael verovao Bogu; Amalićani bi u tom slučaju bili previše uplašeni da ih taknu. Nema dokaza da se Izrael pokajao za svoj greh protiv Boga. Oni su imali lažnu sliku o Bogu - smatrali su da je tiranin koji ih želi ubiti. Nema dokaza da su bili zahvalni kada su primili vodu. Nema izražavanja izvinjenja Mojsiju. Nema niti jedne izjave izražavanja zahvalnosti Mojsiju što se molio za vodu. Nema zabeleženih reči koje bi nagoveštavale da se to desilo. Izraelci su pretili da će ubiti Mojsija. Mora da je to Mojsija jako pogodilo; da li možemo to zamisliti? Mogao je ostati u mirnoj oblasti svoga pustinskog doma brinući se o svojoj porodici i čuvajući svoje stado. On je takođe mogao osećati prezrivu nezahvalnost koju su ljudi ispoljavali prema Bogu. Mora da je to bilo pravo iskušenje za njega. A onda je, nalazeći se u ovakvom stanju uma, primio vesti da su ih Amalićani napali i da su se usmerili na slabe. Ono šta će se dogoditi nakon toga je od ključnog značaja. To je bila odluka koja je bila doneta pod obeshrabrujućim okolnostima i pritiskom.

2. Mojsijeva 17:9 "A Mojsije reče Isusu: Izaberi nam ljude, te izađi i bij se s Amalikom; a ja ću sutra stati na vrh brda sa štapom Božjim u ruci."

Nasleđen mač

Stih ne kaže: "I zapovedi Bog Mojsiju". Ne piše da je Mojsije otišao u Svetinju i molio se Gospodu. Piše samo da je Mojsije rekao Isusu Navinu da izađe da se bori. Dok zamišljam scenu kako se Mojsije približava Isusu Navinu, sve prelazi u usporen režim i moje misli se preusmeravaju na noć u kojoj se Avram veoma zabrinuo zbog onoga šta je video tokom spasavanja Lota.

"Avram se sa zadovoljstvom vratio u svoj šator i svojim stadima, ali su njegov um pritiskale neprijatne misli. **On je uvek bio čovek**

mira; koliko god je mogao, klonio se neprijateljstava i sukoba. Sa užasom se sećao krvoprolića kojem je prisustvovao. Narodi koje je pobedio svakako će se vratiti da ponovo napadnu Hanan, a on će predstavljati poseban cilj njihove osvete." Patrijarsi i proroci, 136. str. orig.

Avram, koji je zauzimaao poziciju sličnu Adamovoj, je uspostavio smer kretanja urođenih sklonosti za generacije koje će doći. Podizanje mača od strane Avrama će prouzrokovati da užas velike tame padne na njegove potomke, a on je to okusio one užasne noći kada je razmišljao o strašnoj budućnosti zbog uzimanja mača u svoje ruke. Moj um se preusmerava na sihensko selo gde su ruke Avramovih praunuka Levija i Simeuna podigle mač kako bi osvetili svoju silovanu sestru.

1. Mojsijeva 34:25-29 "A treći dan kad oni behu u bolovima, uzeše dva sina Jakovljeva Simeun i Levije, braća Dinina, svaki svoj mač i uđoše slobodno u grad i pobiše sve muškinje. Ubiše i Emora i sina mu Sihema oštrim mačem, i uzevši Dinu iz kuće Sihemove otidoše. Tada dođoše sinovi Jakovljevi na pobijene, i opleniše grad, jer u njemu bi osramoćena sestra njihova. I uzeše ovce njihove i goveda njihova i magarce njihove, šta god beše u gradu i šta bod beše u polju. I sve blago njihovo, i svu decu i žene njihove pohvataše i odvedoše, i šta god beše u kojoj kući."

Seme Avramovog postupka u cilju spasavanja svog rođaka je buknuo u velikoj meri u životima Levija i Simeuna i bilo osnaženo obmanom do koje je došlo kada su njihova braća tražila da se Sihemiti obrežu. Jakov je zaista mogao tugovati što će Hananeji i Ferezeji prezrivo gledati njegove potomke i što će ih mač, pošto su ga uzeli u ruke, pratiti tokom smenjivanja generacija. Da li smo svedoci uticaja nastalog pričanjem priče od strane Levijeve dece o tome kako je njihov otac ustao radi svoje sestre kako bi uništio Sihemite? Da li je moguće da su neki od sinova Levijevih bili kušani da budu ponosni na ono šta je njihov otac, kako bi zaštitio svoju sestru, učinio? Zar im sotona ne bi predložio da su njegovi postupci bili opravdani pošto su bili samo-odbrana? Zar ne bi bilo lakše prihvatiti ovakvu priču nego da morate reći da je vaš otac bio hladnokrvni ubica i nositi sramotu iz generacije u generaciju?

Sva ova istorija je hodala Mojsijevim stopama ka Isusu Navinu. Moje misli se preusmeravaju na raniji period Mojsijevog života. Ovde vidimo još jedno iskušenje pred Mojsijem da "zaštiti jednoga od svojih", iskušenje u obliku Egipćana koji je bio gospodar nad robovima i koji je tukao jednog od onih koji

su bili rod Mojsiju. Alarm koji je poticao od njegovog oca Levija se oglasio praćen gnevom; mač je bio podignut, a bes zadovoljen.

"Mojsije je bio previše nagao u pogublivanju Egipćana. On je pretpostavio da izraelski narod shvata da ga je posebno Božje providenje podiglo kako bi ih izbavio, **ali Gospod nije nameravao da to postigne ratovanjem, kao što je Mojsije mislio, već Svojom moćnom silom kako bi slava mogla pripasti jedino Njemu.** Međutim, čak je i ovaj brzoplet postupak bio preokrenut od strane Boga kako bi se ostvarila Njegova namera." Znci vremena, 19. februar 1880.

Da li su 40 godina u pustinji oslobodili Mojsija od iskušenja da brani svoje, sprovodeći svoje odluke? Da li je Mojsije možda čuo da je Amalik već pobio neke od slabih iz logora? Neposredno pre svoje smrti, Mojsije se prisećao:

5. Mojsijeva 25:17-19 "Opominji se šta ti je učinio Amalik kad idoste na putu kad idaste iz Misira, kako te dočeka na putu i pobi na kraju sve umorne koji idahu za tobom, kad si bio sustao i iznemogao, i ne boja se Boga. Zato kad te Gospod Bog tvoj smiri od svih neprijatelja tvojih unaokolo u zemlji koju ti daje Gospod Bog tvoj da je naslediš, tada zatri spomen Amaliku pod nebom; ne zaboravi."

Da li je sve ovo ispalo onako kako je sotona osmislio kako bi još jednom naveo Izrael da uzme mač, kako bi svet prezrivo gledao Izrael, kako bi ljudi imali pogrešnu sliku o Božjem karakteru tokom niza vekova? Zar ovaj postupak nije predstavljao prosto ispoljenje zamišljene slike o Bogu u umovima Izraelaca? Ako im ovaj navodni Bog nije mogao dati čak ni vodu kada je bila potrebna, kako će Ga barem malkice biti briga što će poginuti od ruku Amalićana?

Nadahnuće nam kaže da Bog nikad nije nameravao da se obećana zemlja osvoji putem ratovanja. Da li je stoga bezbedno zaključiti da ovaj postupak za koji nije bila izdata zapovest niti se molilo u vezi njega - pozivanje Isusa Navina da se bori protiv Amalika mačem - takođe nije bio deo Božjeg plana? Na osnovu velike borbe do koje je došlo i dugih usrdnih molitava koje su bile potrebne da pomognu Izraelu da pobedi Amalićane, očigledno je da ovo nije bilo nešto što je Bog prvobitno planirao. Međutim, Bog im je dozvolio da idu ovom stazom, jer je većina od njih zamišljala Boga kao nasilnog i ratobornog. Kada je sotoni bilo dopušteno da uništava Egipćane, on je sve vreme govorio

Izraelcima da njihov Bog čini te stvari. Radi objašnjenja događaja tokom izlivanja zala, pogledajte brošuru "Golgota u Egiptu".

Kada se napravi ovakav korak, veoma je teško ne pribeći ponovo upotrebi mača. Bog im je, nakon događaja sa Amalikom, upućivao apele da On ima drugačiji pristup koji ne zahteva upotrebu mača (2. Mojsijeva 23:27-30), ali sve dok Izrael ne bude mogao videti istinski Božji karakter, on će iznova i iznova biti kušan da upotrebljava mač.

U priči o Koreju, Datanu, Avironu i 250 knezova, vidimo kako ih je ovaj strah od Boga koji ih želi ubiti u pustinji naveo da traže druge vođe umesto Mojsija i Arona. Nakon toga, kada su došli do granice sa Hananom, oni su pružili zao izveštaj o zemlji jer nisu bili u stanju verovati da ih Bog voli i da će im činiti dobro. Oni su zanemarivali Njegovu celokupnu zaštitu i brigu i usredsređivali se na bilo šta negativno. Sotona ih je lako mogao kušati u ovim stvarima, jer su oni verovali u boga koji ih želi ubiti i koji u bilo kom trenutku može promeniti svoje raspoloženje. Svaki put kada je sotoni bilo dopušteno da probije zaštitnu ogradu i naudi Izraelcima, on bi im govorio da ih lično Bog direktno kažnjava Svojom rukom. Mora da je Bogu činjenica da je Njegov narod bio voljan da veruje u takve laži o Njemu pričinjavala veliku tugu.

4. Mojsijeva 14:2-3 "I vikahu na Mojsija i na Arona svi sinovi Izrailjevi; i sav zbor reče im: Kamo da smo pomrli u zemlji misirskoj ili da pomremo u ovoj pustinji! **Zašto nas vodi Gospod u tu zemlju da izginemo od mača, žene naše i deca naša da postanemo roblje?** Nije li bolje da se vratimo u Misir?"

4. Mojsijeva 14:22-23 "Ti ljudi koji videše slavu Moju i znake Moje što sam učinio u Misiru i u ovoj pustinji, **i kušate Me već deset puta, i ne poslušate reči Moje**, neće videti zemlje koju sa zakletvom obećah ocima njihovim, neće videti ni jedan od onih koji Me uvrediše."

Kada je Izraelu bilo rečeno da ne može ići da zauzme zemlju zbog svog greha, oni su se pobunili i odlučili da odu i da se bore, ali Bog im nije zapovedio da se bore.

40 godina kasnije....

Izraelci su neprekidno izjavljivali da se plaše da će ih Bog ubiti u pustinji. Kao što ćemo proučiti malo kasnije, Bog je dozvolio da im njihovo lično shvatanje

sudi. Cela generacija je umrla u pustinji od ruke uništitelja koji ih je prevario da prihvate idolopoklonstvo u vidu boga koji ih želi ubiti u pustinji.

Jov 3:25 "Jer čega se bojah dođe na mene, i čega se strašah zadesi me."

Jov se veoma plašio da će ga zadesiti nesreća. Da li bi delimičan razlog zašto je došlo do ovoga, mogao biti strah koji je Jov imao? Da li bi neprekidan strah od Novog svetskog poredka i logora smrti mogao zapravo doprineti tome da sotona dobije dopuštenje da to donese?

Kada je prošlo 40 godina i nakon smrti cele generacije, oni su opet stigli do granice. Otački gresi su se i dalje nalazili u ustima njihove dece:

4. Mojsijeva 21:5 "**I vikaše narod na Boga i na Mojsija: Zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji?** Jer nema ni hleba ni vode, a ovaj se nikakvi hleb već ogadio duši našoj."

"Dok su nastavljali da se kreću prema jugu, put ih je vodio kroz vrelu, peščanu dolinu u kojoj nije bilo ni hlada ni vegetacije. Putovanje im se činilo dugim i zamornim, jer su bili umorni i žedni i ponovo su pali na ispitu vere i strpljenja. **Stalno razmišljajući o mračnoj strani svoga iskustva, sve više su se udaljavali od Boga.** Gubili su iz vida činjenicu da su samo zbog svog gundanja kod Kadisa, kada je voda prestala da teče, morali da krenu zaobilaznim putem oko Edoma. Bog je imao mnogo povoljnije planove s njima. Njihova srca su trebala biti ispunjena zahvalnošću prema Onome koji im je odredio tako blagu kaznu za njihov greh. **Ali, umesto toga, zavaravali su sami sebe da su već mogli biti u obećanoj zemlji da ih Bog i Mojsije nisu sprečili. Nakon što su sami izazvali nevolje, svoju budućnost učinili mnogo težom od one koju im je Bog namenio, za svoje teškoće oni su optužili Njega. Gorko su razmišljali o načinu na koji je Bog postupao prema njima tako da su na kraju postali potpuno nezadovoljni.** I Egipat im se učinio blistavijim i poželjnijim od slobode i zemlje u koju ih je Bog vodio.

Nezadovoljni Izraelci su počeli da nalaze mane čak i svojim blagoslovima. "I vikaše narod na Boga i na Mojsija: Zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji? Jer nema ni hleba ni vode, a ovaj se nikakvi hleb već ogadio duši našoj."

Mojsije je Izraelcima tačno prikazao njihov veliki greh. Samo ih je Božja sila sačuvala dok ih je "vodio preko pustinje, velike i strašne, u kojoj žive zmijske vatrene i skorpije, u kojoj je suša i nema vode." (5. Mojsijeva 8:15) Svakoga dana su na svojim putovanjima bili održavani čudom Božje milosti. Na svim putevima kojima ih je Bog vodio nalazili su vode da osveže žedne, hleba s neba da zadovolje glad, mir i sigurnost u zaklonu stuba od oblaka danju i stuba od ognja noću. Anđeli su im pomagali dok su se penjali prema stenovitim vrhovima ili koračali neravnim pustinjama. Uprkos svim nevoljama i teškoćama kroz koje su prolazili, nije bilo iznemoglih među njima. Noge im nisu oticale od dugih putovanja niti im se odeća istrošila. Bog je pred njima krotio krvožedne grabljive zveri i otrovne gmizavce u šumama i pustinjama. Ako uprkos svim ovim dokazima Njegove ljubavi, narod bude nastavio da se žali, Gospod će mu uskratiti zaštitu sve dok ne bude naučio da ceni Njegovo milostivo staranje i ne bude Mu se vratio kao pokajnik ponizna srca."Patrijarsi i proroci, 428. str. orig. 3. pasus.

Izrael se zavetuje

Izraelci su se sve više i više udaljavali od Boga, a njihova sposobnost da cene Njegov karakter se sve više i više smanjivala. Što se tiče pristupa dovoljnoj količini vode, nakon sveg tog vremena, kada je Izrael opet prolazio po tom istom tlu, oni su dali sličan odgovor, ali su to učinili još direktnije.

4. Mojsijeva 21:5 "I vikaše narod na Boga i na Mojsija: Zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji?"

Sotona je sve to vreme radio na Mojsiju ohrabrujući ga da odustane od tih bednih jadnika. Bog je proverio Mojsija u tome radi njegovog dobra i na sreću, Mojsije se pokorio Duhu Hristovom i molio je Boga da oprostí narodu, što je Bog milostivo i učinio. Međutim sada, pošto je video da je Izrael još gori nego pre, on je popustio iskušenju.

Mojsije u neposlušnosti udara stenu

4. Mojsijeva 20:10-11 "I sazvaše Mojsije i Aron zbor pred stenu, i on im reče: Slušajte odmetnici! Hoćemo li vam iz ove stene

izvesti vodu? I diže Mojsije ruku svoju i udari u stenu štapom svojim dva puta, i iziđe voda mnoga, te se napoji narod i stoka njihova."

Kada je Mojsije podlegao ovom iskušenju, to je sotoni dalo veći pristup umovima Izraelaca. On se molio za njih i stajao između njih i sotone na mnogo različitih načina. Međutim, ovaj postupak je sotoni dao prednost. Sotona se radovao što je, kao rezultat ove greške, mogao oduzeti Aronov život.

4. Mojsijeva 20:24 "Aron valja da se pribere k rodu svom, jer neće ući u zemlju koju sam dao sinovima Izrailjevim, jer ne poslušaste zapovesti Moje na vodi od svađe."

Imajući veći pristup umovima Izraelaca, on ih je naveo da se cenkaju sa Bogom, ali sa bogom koga su zamišljali u svojoj glavi - koji voli da ubija ljude. Jedno drugo pleme ih je napalo, to se desilo zbog njihovih greha, i oni su sada u svom očajanju dali zavet:

4. Mojsijeva 21:1-3 "A kad ću Hananej, car aradski, koji življaše na jugu, da ide Izrailj putem kojim idoše uhode, on se pobi s njima i zarobi ih nekoliko. **Tada se Izrailj zavetova Gospodu i reče: Ako daš ovaj narod meni u ruke, do temelja ću raskopati gradove njihove. I usliši Gospod glas Izrailjev** i dade mu Hananeje, a on zatre njih i gradove njihove, i prozva ono mesto Orma."

Bog nije tražio od Izraelaca da ubijaju svoje neprijatelje; njihovo pogrešno viđenje Boga ih je navelo da veruju da bi On želeo da oni učine takav krvožedan zavet, da bi time zadobili Njegovo odobravanje i da bi im On pomogao. Stih kaže da je Bog uslišio glas Izraela. Zašto je Bog uslišio njihov glas? Zar to ne uzrokuje da se učvrsti ideja da Bog želi da ubijaju svoje neprijatelje? Odgovor se nalazi u priči o talantima:

Luka 19:20-23 "I treći dođe govoreći: Gospodaru! Evo tvoja kesa koju sam zavezao u ubrus i čuvao. Jer sam se bojao tebe: jer si čovek tvrd: uzimaš šta nisi ostavio, i žnješ šta nisi sejao. A gospodar mu reče: **Po tvojim ću ti rečima suditi, zli slugo!** Znao si da sam ja tvrd čovek, uzimam šta nisam sejao: Pa zašto nisi dao moje srebro trgovcima, i ja došavši primio bih ga s dobitkom?"

Zli sluga je zamišljao da je Gospod jedna stroga osoba. On je primio sud u skladu sa ovim verovanjem. Kao što Pismo kaže:

Jakov 2:12-13 "Tako govorite i tako tvorite kao oni koji će zakonom slobode biti suđeni; jer će onome biti sud bez milosti koji ne čini milosti; i hvali se milost na sudu."

Bog je dozvolio da čoveku koji je imao pogrešnu sliku o Njemu bude suđeno u skladu sa njegovim vlastitim idejama. Kako Bog to čini?

Galatima 6:7 "Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta čovek poseje ono će i požnjeti."

2. Mojsijeva 34:7 "Koji čuva milost hiljadama, prašta bezakonja i nepravde i grehe, koji ne pravda krivoga, i pohodi grehe otačke na sinovima i na unucima do trećeg i četvrtog kolena."

"Kada roditelji ili upravitelji zanemare svoju dužnost da kazne bezakonje, sam Bog preuzima slučaj. Njegova ruka koja zadržava sile zla biće u određenoj meri uklonjena i splet okolnosti će učiniti da greh bude kažnjen grehom." Patrijarsi i proroci, 727. str. orig.

Narodi koji su bili oko Izraela su uveliko prešli granicu Božje zaštite. Izrael je odbio da prihvati istinu o Božjem karakteru ljubavi. Oni su uporno nastavljali verovati da im On želi nauditi. Kada je Izrael došao do tačke da se zavetovao Bogu da će uništiti svoje neprijatelje, On je uslišio njihov glas ne kao nagradu za njihovu vernost, već ih je prepustio njihovoj pogrešnoj slici Boga i kaznio greh grehom. On je pohodio grehe otačke na deci kao što je i rekao da će učiniti. Dopuštanje Izraelu da porazi svoje neprijatelje u ovom kontekstu je zapravo bilo dopuštanje da se drže svog ubeđenja da je Bog ubica. On se dugo trudio da im pokaže Svoj istinski karakter ljubavi tako što ih je obasipao mnogim blagoslovima, ali im je naposletku dozvolio da zadrže svoja okrutna, pogrešna verovanja i da im ona sude.

Bog daje Izraelu ono šta je želeo

Pre Izraelovog prvog pada koji se desio na granicama sa Hananom, vidimo da je Izrael upućivao žalbe vezane za njihovu želju za mesom. Oni su plakali u svojim šatorima jer su želeli jesti meso. U ovoj tački, Mojsije se žalio Bogu u vezi tereta koji je morao nositi.

4. Mojsijeva 11:10-11 "I ču Mojsije gde narod plače u porodicama svojim, svaki na vratima od šatora svog; i Gospod se razgnevi vrlo, i Mojsiju bi teško. Pa reče Mojsije Gospodu: Zašto učini takvo zlo sluzi svom? I zašto ne nađoh milosti pred Tobom, nego metnu na me teret svega naroda ovog?"

Ova provera na koju je Mojsije bio stavljen je otkrila neke elemente u njegovom karakteru koji su i dalje predstavljali odraz pogrešnog shvatanja Božjeg karaktera.

4. Mojsijeva 11:14-15 "Ne mogu ja sam nositi sav narod ovaj, jer je teško za mene. Ako ćeš tako činiti sa mnom, ubij me bolje, ako sam našao milost pred Tobom, da ne gledam zlo svoje."

Mojsije je tražio od Boga da ga ubije kako bi bio oslobođen od tereta. Ilija je imao slično iskustvo tokom suočavanja sa Jezaveljom. Svako ko se osećao da su ga okolnosti potpuno "preplavile" može razumeti Mojsijeva osećanja, međutim, ona otkrivaju nedostatak poverenja u Boga i Njegovo postupanje. Kako bi pomogao Mojsiju, Bog je zapovedio:

4. Mojsijeva 11:16 "A Gospod reče Mojsiju: Saberi Mi sedamdeset ljudi između starešina Izrailjevih, koje znaš da su starešine narodu i upravitelji njegovi, i dovedi ih k šatoru od sastanka, neka onde stanu s tobom."

Međutim, postavljanje sedamdesetorice nije bio Božji prvobitni plan.

"Gospod je dozvolio Mojsiju da sam izabere najvernije i najuspešnije pomoćnike koji će s njim podeliti odgovornost, koji će svojim uticajem doprineti da se obuzda nasilničko ponašanje naroda i uguši pobuna. Međutim, ovaj potez je imao vrlo nepovoljne posledice. **Oni nikad ne bi bili izabrani na taj položaj da je Mojsije pokazao veru srazmernu dokazima Božje sile i dobrote koje je video.** Naime, on je preuveličavao svoj teret i odgovornosti i gubeći iz vida činjenicu da je samo oruđe u Božjim rukama. Nije imao nikakvog izgovora da se prepusti, pa ni u najmanjoj meri, sklonosti prema prigovaranju, koja je donela toliko prokletstva Izraelu. Da se potpuno oslonio na Boga, Gospod bi ga neprekidno vodio i davao mu snage da savlada svaku poteškoću." Patrijarsi i proroci, 380. str. orig.

Jedan od prvih problema koji je nastao kao posledica ovog procesa je bio taj da su se Aron i Marija osećali uvređeno Mojsijevim postavljanjem 70 starešina bez da se konsultovao sa njima. Ovo je dovelo do dodatnih problema.

"Nakon što je Mojsije rekao Gospodu da nije u stanju da sam nosi teret naroda, nakon što mu je Bog rekao da izabere 70 starešina i nakon što je na njih stavio isti Duh koji je bio i na Mojsiju, Aron i Marija su postali ljubomorni što nisu bili upitani za savet u vezi toga." Duh proroštva, 1. tom, 285. str. orig.

Gospod je nakon toga Izraelcima ispunio želju njihovog srca za mesnom hranom.

"U ovom slučaju Bog je Izraelcima, zato što su to želeli, dao ono što nije bilo za njihovo najbolje dobro. Oni nisu bili voljni da se potčine i prime od Gospoda ono što bi bilo za njihovo dobro. Predali su se buntovnim gundanjima protiv Mojsija i protiv Gospoda zato što nisu primili ono što bi im samo štetilo." Duh proroštva, 1. tom, 284. str. orig

Na isti način je Bog uslišio zavet koji je Izrael izrekao kako bi ubio Hananeja, cara aradskog. On im je dao ono što nije bilo za njihovo najbolje dobro zbog toga što su to želeli.

Dakle, u događajima postavljanja 70 starešina i slanja prepelica vidimo da je Bog Izraelu dao ono šta su želeli, ali On je znao da to nije bilo ono što je najbolje za njih.

Oslobađanje idola zvanog strah

Postoji jedna značajna stvar koja je vezana za ono šta im je Bog rekao u 2. Mojsijevoj 23:27.

2. Mojsijeva 23:27 "Pustiću [osloboditi] strah [zastrašenost, idol] Svoj pred tobom, i uplašiću [nemir, uznemiravati] svaki narod na koji dođeš, i obratiću k tebi pleći [tvrdovratost] svih neprijatelja tvojih ."

Svi okolni narodi u Hananu su smatrali da je Bog osetoljubiv i ubilački nastrojen. Činjenica da su neki narodi žrtvovali svoju decu svojim bogovima otkriva kakvu su predstavu imali o tiranskoj, ubilačkoj prirodi svojih bogova.

Reč upotrebljena u 2. Mojsijevoj 23:27 može biti prevedena kao "idol" kao u slučaju stiha Jeremija 50:38.

Jeremija 50:38 "Suša na vode njegove, i usahnuće, jer je zemlja idolska, i oko **idola** luduju." (KJ prevod)

Pošto su narodi obožavali bogove straha i smrti, Bog je dozvolio da greh Izraela donese tim narodima ono čega su se plašili i u šta su verovali. Govoreći o neznabošcima, Pavle je rekao:

Rimljanima 1:32 "A neki pravdu Božiju poznavši da koji to čine zaslužuju smrt, ne samo to čine, nego pristaju na to i onima koji čine."

Krivica koja je nastala kao rezultat grehova Hananeja je prouzrokovala da se plaše smrti i uništenja. Nakon što je sotona utvrdio u srcima Izraelaca verovanje da Bog želi da oni ubijaju ljude, posle toga je bio u stanju da ih navede da se zavetuju da će ubiti te narode pošto ih je Bog prestao štiti, jer je njihova čaša bezakonja bila puna. Dakle, kao što je Bog predvideo, teror lažnih bogova koje su obožavali je pao na njih, ali do ovoga je došlo kroz Izraelce, a ne putem samo-destruktivnih načina.

Sud bez milosti

Jedan od očiglednih znakova da je Bog dao Izraelcima šta su želeli - izjava u 5. Mojsijevoj 7:2.

5. Mojsijeva 7:2 "I preda ih Gospod Bog tvoj tebi, i ti ih razbiješ, potri ih, ne hvataj s njima vere, niti se smiluj na njih."

Naredba da potpuno unište svoje neprijatelje bez milosti, koja je bila u harmoniji sa bogom zamišljenim u umu Izraela, nije bila odraz istinskog nebeskog Boga. Biblija kaže da će oni koji ne pokazuju milost, doživeti sud bez milosti.

Jakov 2:13 "Jer će onome biti sud bez milosti koji ne čini milosti; i hvali se milost na sudu."

Ovaj stih se može pročitati na dva načina. Oni koji ne pokazuju milost će suditi drugima bez milosti i takođe - oni koji ne pokazuju milost neće primiti nikakvu milost kada njima bude suđeno. Ova ideja o nemilosrdnoj pravdi je odraz sotoninog uma.

"Sotonina osuđivačka moć ga je navela da uvede teoriju da je pravda nesaglasna sa milošću. On je tvrdio da je predstavnik Božjeg glasa i vlasti, tvrdio je da su njegove odluke pravedne, čiste i bez mane. Tako je on seo na sudijsku stolicu i objavio da je ono šta on kaže nepogrešivo. **Ovde se pokazuje njegova nemilosrdna pravda, lažna pravda, koja je gnusna Bogu.**" Elen Vajt, Pismo 16a, 1892.

Pismo otkriva da je Bog večno milostiv:

2. Mojsijeva 34:6 "Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrdem i istinom..."

1. Dnevnika 16:34 "Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je dovela milost Njegova."

Božja pravda nikad ne isključuje Njegovu milost. Ovo je sotonin izum. Razmotrite događaje vezane za razorenje Jerusalima:

"Jevreji su sami sebi iskovali okove, sami su sebi napunili čašu osvete. U svom uništenju kao nacije i u svim nevoljama koje su ih snašle posle rasejanja, oni su žnjeli ono šta su sami posejali. Prorok kaže: "O Izraelu ti si sam sebe uništio", "jer si pao zbog svega svoga bezakonja..." (Osija 13:9, 14:1) **Njihovo stradanje se često pominje kao kazna koja ih je stigla po Božjem direktnom naređenju. Na taj način veliki varalica pokušava da sakrije svoje delo.** Tvrdoglavim odbacivanjem božanske milosti, Jevreji su prouzrokovali da ih napusti Božja zaštita tako da je **Sotona mogao da vlada nad njima po svojoj volji. Užasne okrutnosti koje su se dešavale prilikom razorenja Jerusalima pokazatelj su Sotonine osvetničke sile nad onima koji se podvrgavaju njegovoj kontroli.**

Ne možemo dovoljno razumeti koliko dugujemo Hristu za mir i zaštitu koje uživamo. Božja sila sprečava da čovečanstvo potpuno padne pod Sotoninu vlast. Neposlušni i nezahvalni imaju mnogo razloga da budu zahvalni za Božlju milost i strpljenje koji zadržavaju okrutnu i zlu Sotoninu silu. Ali kada ljudi pređu granicu Božjeg strpljenja, onda se Njegova zaštita povlači. **Bog ne stoji nasuprot grešnika kao izvršitelj presude zbog greha. On ostavlja same one koji su odbacili Njegovu**

milost da požnju ono šta su posejali. Svaki odbačeni zračak svetlosti, svaka prezrena ili zanemarena opomena, svaka grešna strast koju gajimo, jednom rečju, svako gaženje Božjeg zakona je seme koje se seje i koje će doneti sigurnu žetvu. Ako se čovek odupire Božjem Duhu, On ga najzad napušta i tada grešnik ostaje bez sile kojom bi mogao da nadvlada svoje zle strasti i bez zaštite od Sotonine zlobe i neprijateljstva. Razorenje Jerusalima je svečana opomena svima onima koji ne mare za opomene Božje blagodati i koji se odupiru molbama Božje milosti. Nikada nije bilo dato odlučnije svedočanstvo o Božjoj mržnji prema grehu i o neminovnosti kazne koja će jednog dana stići grešnike. " Velika borba 35-36. str. orig.

U vreme kada je Izrael dao zavet Bogu da će da ubiju hananskog cara, njima je vladao sotonski duh. Oni su gunđali, žalili se na Boga i bunili se protiv Njega u svakoj prilici. Bog ih je upozorio i ohrabrio da poštuju Njegove zapovesti:

5. Mojsijeva 4:1 "A sada, Izrailju, čuj uredbe moje i zakone, koje vas učim da tvorite, da biste poživeli i ušli u zemlju koju vam daje Gospod Bog otaca vaših i da biste je nasledili."

5. Mojsijeva 8:1 "Držite i tvorite sve zapovesti koje vam ja zapovedam danas, da biste živi bili i umnožili se, i da biste ušli u zemlju za koju se Gospod zakleo ocima vašim, i da biste je nasledili."

Međutim, Izrael je odbio da bude poslušan Bogu i sotoni je bilo omogućeno da kontroliše njihove želje za sudom bez milosti. Bog im je dao ono šta su želeli iako to nije bio Njegov plan. On je, takođe, neznabožačkim narodima dao ono čega su se plašili i pošto više nisu bili zaštićeni, sotona je upotrebio Izraelce kako bi uništio Hananeje. Postupajući ovako, on je milione ljudi poveo u smrt uz pomoć lažnog razumevanja Božjeg karaktera - da On ubija i satire ljude.

Zračci slave

Primili smo nagoveštaje Božjeg plana u vezi obračunavanja sa njihovim neprijateljima bez oružja u stihovima kao što su naprimer ovi:

Isus Navin 24:11-12 "Potom pređoste preko Jordana, i dođoste pod Jerihon, i biše se s vama Jerihonjani, Amoreji i Ferezeji i

Hananeji i Heteji i Gergeseji i Jeveji i Jevuseji; i dadoh ih vama u ruke. I poslaha pred vama stršljenove, koji ih izagnaše ispred vas, dva cara amorejska; **ne mačem tvojim ni lukom tvojim.**"

2. Dnevnika 20:15-23 "I reče: Slušajte, svi sinovi Judini i Jerusalimljani, i ti care Josafate, ovako vam veli Gospod: Ne bojte se i ne plašite se tog mnoštva velikog, jer nije vaš rat nego Božji. Sutra izađite na njih; oni će poći uz brdo Zis, i naći ćete ih nakraj potoka prema pustinji Jeruilu. Ne treba vi da se bijete u ovom boju; postavite se, stojte pa gledajte kako će vas izbaviti Gospod, Judo i Jeruslime! Ne bojte se i ne plašite se, sutra iziđite pred njih, i Gospod će biti s vama. Tada se Josafat savi licem k zemlji, i svi Judejci i Jerusalimljani padoše pred Gospodom, i pokloniše se Gospodu. A Leviti od sinova Katovih i sinova Korejevih ustaše, te hvališe Gospoda Boga Izrailjevog glasom veoma visokim. A ujutru ustavši rano iziđoše u pustinju tekujsku; a kad izlažahu, stade Josafat i reče: Čujte me, Judejci i Jerusalimljani: verujte Gospodu Bogu svom i bićete jaki, verujte prorocima Njegovim i bićete srećni. **I tako dogovoriv se s narodom postavi pevače Gospodnje da hvale svetu krasotu idući pred vojskom i govoreći: Hvalite Gospoda, jer je doveka milost Njegova.** A kad počеше pesmu i hvalu, obrati Gospod zasedu na sinove Amonove i sinove Moavove i na one iz gore Sira, koji iziđoše na Judu, te se razbiše. Jer sinovi Amonovi i sinovi Moavovi ustaše na one iz gore Sira da ih pobiju i potru; i kad pobiše one iz gore Sira, udariše jedni na druge, te se potrše."

Dakle, kada je Izraelu bilo omogućeno da zauzme hanansku zemlju ratovanjem, to nije bilo ono što je Bog prvobitno nameravao. Pošto je Izrael neprekidno strahovao da ih Bog pokušava ubiti i sumnjao u Njegovo nežno staranje, sotoni je bilo dozvoljeno da ih zavede da se zavetuju Bogu da će poubijati Hananeje i druge neznabožičke narode. Izraelu je bila data pobjeda u borbi, ali je sotona zadobio rat protiv Božjeg karaktera. Izrael je u svojoj bio poražen i zarobljen u lažnu sliku o Bogu.

Posmatranje Boga u svetlosti Hrista

U ovim poslednjim danima nam se daje prilika da ugledamo Božji karakter - onakav kakav je zapravo. U licu Isusa Hrista možemo početi razotkrivati istinske namere našeg Oca.

"Sve što ljudi treba da znaju ili mogu znati o Bogu je bilo otkriveno u životu i karakteru Njegovog Sina." 8. sveska Svedočanstava za zajednicu, 286. str. orig. 1. pasus.

"Nežan, sažaljiv, saosećajan, uvek obziran prema drugima, predstavljao je (Isus) Božji karakter i bio neprekidno aktivan u službi za Boga i čoveka." 8. sveska Svedočanstava za zajednicu, 286. str. orig. 4. pasus.

Koliko ljudi je Isus ubio mačem? Koliko ljudi je spalio ognjem? Koliko dece je nabio na koplje? Apsolutno nikog! Svi koji gaje ideje da je Bog došao da uništi ljudske živote, neka se sete sledećih Isusovih reči:

Luka 9:55-56 "A On okrenuvši se zapreti im i reče: Ne znate kakvog ste vi duha; jer Sin čovečiji nije došao da pogubi duše čovečije nego da sačuva."

Sve dok budemo nastavili verovati u laž da će Bog lično ubiti one koji Mu se opiru, za vreme muka Jakovljevih ćemo smatrati da nam Isus prilazi kao neprijatelj i odustaćemo pre nego primimo Njegov blagoslov. Jedino oni koji smatraju da je naš Otac milostiv će biti osposobljeni da izdrže i biće zapečaćeni i ograđeni od sotonine laži da je Bog tiranin koga se treba plašiti. Biće potrebno da dođe do događaja vremena muka Jakovljevih kako bi ova ljudska pokvarenost protiv Boga, ovaj strah usled slike o Bogu da je On taj koji će biti lični ubica svakome ko razmišlja drugačije od Njega, potpuno isplivala na površinu.

Da li će vas sotona poraziti uz pomoć izraelske pobede nad Hananom korišćenjem mača ili ćete ugledati da je naš milostivi Otac prepustio ljude njihovim željama i ispunjavanju njihovih ličnih namera za ostvarivanje tih želja? Izaberite danas kome ćete služiti; a ja i moj dom ćemo služiti večno milostivom Bogu koji nikako ne pravda krivoga, ali dozvoljava da kukolj i pšenica sazru da se razotkrije svačije srce.

Razotkrivanje zmije **tokom pohoda na Hanan**

Kako da pomirimo masovno pogublivanje naroda uz pomoć mača od strane Izraela i sledeće Hristove reči?

... jer svi koji se maše za nož od noža će izginuti.

Oni nisu ubijali samo muškarce, već takođe i ženu i decu:

5. Mojsijeva 2:34 "I uzesmo tada sve gradove njegove, i pobismo ljude po svim tim gradovima, i žene i decu, ne ostavismo živog nijednog."

Da li su Izraelci zaista bili u harmoniji sa Božjim karakterom? Zašto ih je neprekidno bio strah da ih je On izveo u pustinju kako bi ih ubio? Da li je duboka tama koja je zadesila Avrama na bilo koji način povezana sa njegovim uzimanjem mača kako bi spasio svog rođaka i porodicu?

Da li je pogublivanje Sihemita od strane Levija i Simeuna izvršilo neki uticaj na izraelsko zavetovanje da potpuno unište svoje neprijatelje?

Da li treba da to znate? Ako ne budete znali, da li bi vam Hristos mogao prići kao što je prišao Jakovu u njegovoj nevolji i da bude doživljen kao neprijatelj? Jakov je, jedino poverenjem u Božju milost, nadvladao kao istinski Izrael Božji.